Trenta anys de l'escola d'educadors socials que es va avançar a la Universitat

Professionals del sector van suplir la manca de suport de les institucions per oferir formació especialitzada a Girona

Una de les primeres promocions d´alumnes de l´Escola d´Educadors Especialitzats de Girona.

La primera formació per a educadors socials a les comarques de Girona va sorgir de la iniciativa social, ara fa 30 anys, per cobrir el buit de l'administració. Corrien els anys 80 i eren temps de reforma de les institucions i de les xarxes d'atenció a les persones, després del restabliment de la democràcia, en què l'augment de la demanda de professionals per atendre els col·lectius desfavorits topava amb la manca d'una formació reglada. Va ser en aquest context que el Servei Gironí de Pedagogia Social, actual Fundació SER.GI, va crear l'Escola d'Educadors Especialitzats de Girona, el 1986.

El 30è aniversari de l'obertura d'aquest centre es commemorarà divendres vinent a la Facultat d'Educació i Psicologia de la UdG, la mateixa Universitat que el 1994 en va acollir la clausura. El seu primer rector, Josep Maria Nadal, va destacar en aquell acte que el projecte de la Fundació SER.GI havia donat "una educació de primer grau a persones que, al seu torn, tindran la responsabilitat de participar activament en l'educació de sectors de la societat molt sovint desprotegits". Alhora que va afirmar -tal com recull una crònica de l'època- que la UdG assumia "els reptes, les fatigues i l'altíssima responsabilitat" d'aquella escola, que va desaparèixer perquè l'objectiu dels seus promotors s'havia complert: la creació d'una diplomatura universitària en Educació Social.

La dignitat de la professió

El doctor en Ciències de l'Educació Alfons Martinell va ser un dels fundadors i professor de l'Escola d'Educadors Especialitzats de Girona i, ara, subratlla que la seva posada en funcionament "va respondre a una iniciativa social sense l'ajuda de cap administració, perquè els nous governs democràtics no van contemplar la formació d'educadors socials". Darrere l'obertura del centre, Martinell hi va situar "el col·lectiu que hi estava treballant i creia en la dignitat de la professió".

Del tombant dels anys 70, "després de la caiguda de l'aparell franquista" -apunta Martinell-, recorda que els ajuntaments van començar a treballar amb educadors de carrer que solien ser mestres o provenir d'àmbits com

el lleure o la psicologia, però que "no tenien cap formació específica" per exercir l'educació social. La voluntat de suplir aquesta mancança va activar el que acabaria essent l'equip formador de l'escola i que partia del model francès.

"Del 1982 al 1986 ningú ens va fer cas", lamenta l'actual professor emèrit de la UdG i director honorífic de la Càtedra Unesco "Polítiques culturals i Cooperació", qui opina que "no hi havia suport perquè no es considerava important, la pròpia societat no dóna importància als treballadors que treballen amb la marginació social".

En contrast amb el silenci institucional, Alfons Martinell recorda que "el millor soci de l'escola va ser l'Estudi General de Girona, amb Món Marquès i Pep Nadal, que de seguida va apostar per l'educació social" i, fins i tot, els va cedir instal·lacions per fer classes entre setmana; els caps de setmana treballaven en cases de colònies. Quan la UdG va crear la Diplomatura, Martinell en va ser el primer coordinador dels estudis. Pel que fa a la desaparició de l'Escola d'Educadors Especialitzats, considera que havia de ser així perquè "ja havia complert la seva feina, s'havia organitzat per necessitat i per reivindicació, perquè no ho feia ningú".

Formació acadèmica i personal

Una de les seves alumnes va ser la directora del Consorci d'Acció Social de la Garrotxa des de 1997, Teia Fàbrega, que va formar part de la primera promoció de l'escola; més tard, va homologar a la UdG la formació que hi havia rebut. Fàbrega es considera "una privilegiada" per haver anat a l'Escola d'Educadors Especialitzats de Girona, de la que en destaca el mètode i celebra haver-hi rebut "una formació molt vivencial, que ens va permetre créixer molt i no només a nivell acadèmic". Tres dècades més tard, defensa amb fermesa la utilitat del que hi va aprendre, que considera una "formació clau".

Com ella, tots els alumnes de la primera promoció eren persones que treballaven com a educadors, però sense tenir cap formació específica per fer-ho. Aquest col·lectiu de treballadors "vam apretar perquè es pogués fer -explica-, conscients que les coses no es feien bé, i els referents de la professió als que dèiem que no podíem continuar així van acabar essent els nostres professors".

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/11/06/trenta-anys-lescola-deducadors-socials/813170.html?utm_source=rss